

РЕШЕНИЕ

№ 6711

гр. София, 07.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в публично заседание на 11.10.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **7002** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) и чл. 84, ал. 3 във вр. с чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Производството е образувано по жалба на Х. Т., Л., срещу Решение №10237/16.06.2023г., на Зам.-председател на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което на чужденеца е отказан статут на бежанец и хуманитарен статут.

С жалбата се иска отмяна на решението, като незаконосъобразно, постановено в нарушение на материалния закон и в противоречие с административно-производствените правила. Подробни съображения в тази насока са релевирани в депозираната жалба.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно уведомен, не се явява, не изпраща представител, не изразява становище.

Ответникът – Заместник-председателят на Държавната агенция за бежанците при МС, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена като неоснователна, а решението да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител.

Административен съд - София град, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е образувано с молба вх. № 105450-3603/26.04.2022 г. на Дирекция „Миграция“-МВР, СДВНЧ- С., с която чужденецът Х. Т., гражданин на Турция, е поискал международна закрила в Република България. На основание чл. 58, ал. 4 от ЗУБ, молбата за предоставяне на международна закрила е изпратена до компетентния административен орган – Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет на Република България /ДАБ-МС при РБ/. Личните данни на молителя са установени въз основа на превод на представена в оригинал карта за самоличност, издадена от Турция.

Видно от административната преписка с жалбоподателя е проведено интервю, в което заявява, че е напуснал Турция нелегално през месец април 2022 г., преминавайки от [населено място] на българска територия пеша, през зелена граница, без помощта на трафикант. От твърденията на кандидата и документите по административната преписка се установява, че същият е бил задържан в района на С. на 16.04.2022 г.

Чуждият гражданин съобщава, че в Турция, [населено място] живеят дядо му, майка му и семейната му сестра и уточнява, че баща му е починал през 2011 г. Посочва, че е завършил 8-и клас в [населено място], след което е работил за период от около 2-3 години в сферата на строителството в област С.. Допълва, че поради обстоятелството, че е бил в затвора за период от 2 години, през останалото време, до напускането на страната си на произход, не е работил. Х. мотивира молбата си за международна закрила с причини от криминален характер. Заявява, че през 2018 г. се запознал с човек, когото не назовава по име, но определя като „мафиот“, който го принуждавал да взема и разпространява наркотици, както и да извършва кражби. Посочва, че на 21.01.2021 г. ранил в крака същия човек, с личното му огнестрелно оръжие, лежал е в затвора около 6-7 месеца, след което бил освободен. Молителят твърди, че след излизането му от затвора се опитал да се върне към нормалния живот, но „разбрал“, че хора на „мафиота“ го следели. Молителят заявява, че около 2-3 месеца след излизането си от затвора решил да напусне страната заради тези хора, които смята, че могат да го заловят и убият. Другата причина, която изтъква молителя, е свързана с това, че делото по извършеното от него последно престъпление не е приключило и съществува опасност отново да влезе в затвора.

Държавна агенция „Национална сигурност“ е дала писмено становище от 01.08.2022 г., с което възразява на Т. Х. да бъде предоставена закрила в Република България, тъй като представлява заплаха за националната и сигурност.

Постановено е обжалваното решение, с което е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут по смисъла на чл. 8, ал. 1 и чл. 9, ал. 1 от ЗУБ поради липса на материалноправните основания за това. Решаващият орган е приел, че в хода на административното производство не са установени факти, които да обуславят необходимостта от предоставяне на бежански статут на молителя. Той не е направил обосновани твърдения за осъществено спрямо него преследване от страна на държавата, от партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия, или от недържавни субекти, включително международни организации, като същите не могат или не искат да предоставят закрила срещу преследване. Прието е, че чужденецът не посочва никакви основателни опасения от преследване, визирани в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Спрямо същия не са били предприемани никакви действия, които да се приемат като тежки посегателства срещу личността му по смисъла на чл. 8, ал. 2 – 5 от ЗУБ и риск от такива. Прието е за безспорно, че молителят не попада и в хипотезата на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ. Не са установени

дискриминационни и други неблагоприятни мерки, водещи до преследване. В тази връзка е обсъдена и официалната справка за положението в Турция. Съгласно същата, Видно от цитираната справка, в Турция не е налице вътрешен или международен въоръжен конфликт. Констатира се, че чужденецът е имал възможността да продължи да живее в страната си на произход, където състоянието на сигурността е стабилно, но е предпочел да напусне Турция по лични причини. При анализиране на фактите е констатирано, че липсва елемент на преследване от страна на официалните власти спрямо молителя по причини, свързани с неговата етническа и религиозна принадлежност. Няма информация жалбоподателят да е бил изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, тежки заплахи срещу живота или личността му като цивилно лице, поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. В тази връзка е прието, че чужденецът не е бил изложен и за него не съществува бъдещ риск от посегателства по чл. 9, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 от ЗУБ.

Решаващият орган е приел, че не са налице и предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут. Посочените лични мотиви на жалбоподателя не могат да бъдат оценени като хуманитарни с оглед предоставяне на статут по чл. 9, ал. 1-3 от ЗУБ. Административният орган е приел, че по отношение на разпоредбата на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ, където административният орган се произнася в условията на оперативна самостоятелност, посочените от чужденеца лични мотиви за желанието му да получи статут и да се установи в някоя европейска държава не се оценяват като хуманитарни с оглед предоставянето на хуманитарен статут.

При така установеното от фактическа страна, съдът стигна до следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е подадена от надлежна страна, която е адресат на оспорения административен акт, с право и интерес от оспорването, в срока по чл. 84, ал. 3 от ЗУБ, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество. При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспореното решение (чл. 168, ал. 1 от АПК), на основанията, посочени в чл. 146 АПК, съдът намира, че решението е издадено от компетентен орган по смисъла на ЗУБ. От страна на административния орган е представена Заповед № 03-15/03.05.2022 г., с която Председателят на ДАБ при МС делегира на Д. К. – Заместник-председател на ДАБ при МС, правомощията си по чл. 48, ал. 1, т. 1 – 4 от ЗУБ, с изключение на правомощието да отнема международна закрила /л.13/.

При издаването на акта е спазена предвидената в закона писмена форма, не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и на материалния закон. В процедурата не са нарушени чл. 75, ал. 2, изр. 1 от ЗУБ, както и материалноправната разпоредба на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. От приетите и неоспорени по делото доказателства безспорно се установи, че чужденецът е информиран писмено, на разбираем за него език за реда, по който ще се проведе производството по предоставяне на международна закрила, за неговите права и задължения, респективно за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци /чл. 58, ал. 8 от ЗУБ/. Своевременно и по надлежния ред е информиран за датата на провеждане на интервю, като му е представена възможност да изложи своята бежанска история и да ангажира доказателства в подкрепа на своите твърдения на

заявения от него език, като за тази цел му е бил осигурен преводач. От представения с административната преписка протокол от проведено интервю се установи, че то са проведено на заявления от чужденеца език, като той изрично е удостоверил с подписа си, че няма възражения и допълнения. С оглед нормата на чл. 73 от ЗУБ молбата за предоставяне на международна закрила е разгледана индивидуално, като на молителя е предоставена възможност да изложи всички свои доводи свободно и добросъвестно, той не е бил ограничен да посочи и евентуално да представи доказателства в подкрепа на своите твърдения.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Правилен и законосъобразен е изводът на административния орган за липсата на материалноправни предпоставки в процесната хипотеза за прилагане на чл. 8 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Правилен е изводът на административния орган, че изложените от лицето причини не представляват материално-правно основание по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. В разглеждания случай, от изявленията на жалбоподателя е видно, че същият не е бил лично преследван в родината си поради своята етническа принадлежност, раса, религия, принадлежност към определена социална група или партия, или поради политическо убеждение.

При проведеното интервю, молителят изрично е заявил, че не е бил обект на преследване от страна на държавата, политически партии или организации или недържавни субекти, не е имал проблеми, свързани с религиозната и етническата му принадлежност. Установява се, че той е напуснал страната си по произход заради причини от личен характер. Не е заявил да е имал проблеми в Република Турция относно етническата си и религиозна принадлежност.

При така изложеното, съдът намира, че е налице противоречие в изложеното от молителя в хода на интервюто и заявеното в съдебно заседание и в случая се касае за „мигрант“, но не и за лице, което реално има нужда от предоставяне на международна закрила.

Следователно от събраните по делото доказателства не се доказва наличие на преследване или основателен страх от преследване поради неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическото му мнение и/или убеждение. В тази връзка правилни са изводите за липса на законовите предпоставки за предоставяне на статут на бежанец, предвидени в чл. 8 от ЗУБ.

Съдът счита, че не са налице предпоставките за предоставяне и на хуманитарен статут по чл. 9 от ЗУБ. Съгласно чл. 9 от ЗУБ, такъв статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си на произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, тежки заплахи срещу живота или личността му, като гражданско лице, поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт.

Нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ е в пълно съответствие с чл. 15, б. „в“ от Директива

2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. /отм. с Директива 95/2011/ЕО/ относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци и като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила.

При разглеждането на този въпрос Съдът съобрази Решение на СЕС от 17 февруари 2009 г. по дело С-465/2007 г., както и тълкуването на дефинираното понятие за „посегателство“ в чл. 15, буква в) от Директива 2004/83/ЕО относно минимални стандарти за условията за предоставяне на статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила, като изразяващо се в „тежки и лични заплахи срещу живота или личността“ на молителя, обхващащо една по - обща опасност от посегателство като се имат предвид в по-широк план „заплахи срещу живота или личността“ на цивилно лице, а не определено насилие. Освен това, тези заплахи са присъщи на обща ситуация на „въоръжен вътрешен или международен конфликт“.

Съгласно посоченото решение на СЕС, чл. 15, буква в) от Директивата във вр. с чл. 2, буква д) от същата директива трябва да се тълкува в смисъл, че: съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризирашото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.

В процесния случай между страните няма спор, а и от представените по делото официални справки относно актуалното положение в Република Турция се установи, че в държавата по произход на молителя не е налице вътрешен или международен въоръжен конфликт. Констатира се, че чужденецът е имал възможността да продължи да живее в страната си на произход, където състоянието на сигурността е стабилно, но е предпочел да напусне Турция по лични причини. При тези обстоятелства правилно е прието, че за молителя съществува реалната възможност да продължи да живее на територията на Турция, без това да създава риск за живота му.

На основание чл. 21, т. 1 от Устройствения правилник на ДАБ при МС, Дирекция „Международна дейност“ събира, поддържа и актуализира база данни за държави по произход и за трети сигурни държави, включваща обща географска, политическа, икономическа и културна информация, информация за правната уредба и за спазването на правата на човека. Представените и прието по делото справки, съдът определя като изготвени от компетентен орган, в кръга на предоставените му правомощия и същите представляват официални писмени документи, които имат обвързваща доказателствена сила за съда и отразените в тях факти следва да се приемат за доказани, освен ако не се оспорват чрез съответните надлежни доказателствени средства, каквито по делото не са представени, нито е посочен източник за тяхното събиране. в Турция не е налице вътрешен или международен

въоръжен конфликт. Констатира се, че чужденецът е имал възможността да продължи да живее в страната си на произход, където състоянието на сигурността е стабилно, но е предпочел да напусне Турция по лични причини. Приема се, че за молителя съществува реалната възможност да продължи да живее на територията на Турция, без това да създава риск за живота му.

Противно на доводите изложени в жалбата, респективно и изявленията на процесуалния представител на жалбоподателя, административният орган правилно и обосновано е преценил, че не са налице предпоставките нито за предоставяне на статут на бежанец, нито предоставяне на хуманитарен статут с оглед на бежанската история и поведение на чужденеца.

Съдът съобрази и становището на Държавна агенция „Национална сигурност“ , в което се възразява на Т. Х. да бъде предоставена закрила в Република България. Същото е издадено на основание чл. 41, ал. 1, т. 1 от Закона за ДАНС. В гореспоменатото писмо е посочено, че ДАНС разполага с информация, според която молителят представлява заплаха за националната сигурност на Република България. Цитираното становище изхожда от специализиран орган за контраразузнаване и сигурност, чиято основна функция е разкриване, предотвратяване, пресичане и неутрализиране на заплахите за националната сигурност . Преценката дали едно лице представлява заплаха за националната сигурност е изключително в правомощията на ДАНС и нейното становище по чл. 58 е задължително и обвързващо административния орган. Последният в случая действа в условията на обвързана компетентност и е задължен да изпълни дисозицията на императивната норма на чл. 12, ал. 1, т. 6 и чл. 12, ал. 2, т. 4 от ЗУБ – на чужденец, за когото има сериозни основания да се предполага, че представлява заплаха за националната сигурност, не се предоставя статут на бежанец или хуманитарен статут.

По изложените съображения, съдът намира, че оспореното решение е правилно и законосъобразно, без да са налице отменителните основания по чл. 146, т. 1 – 5 от АПК вр. чл. 84 от ЗУБ. Жалбата като неоснователна и недоказана следва да се отхвърли.

От страна на ответника не е заявена претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в настоящето съдебно производство, поради което съдът не дължи произнасяне.

Така мотивиран, Административен съд София – град, I-во отделение, 18-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Х. Т., Л., срещу Решение №10237/ 16.06.2023г., на Зам.-председател на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което на чужденеца е отказан статут на бежанец и хуманитарен статут, като неоснователна.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщението му чрез Административен съд София – град пред Върховен административен съд на Република България.

СЪДИЯ: